

het visserijblad

Vrijdag 28 maart 1975 — Nr. 13

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-
KAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

STROOP OF AZIJN ? OF WORDT DE VISSERIJ TE ZEEBRUGGE GEWURGD ?

Men heeft mij mijn artikel «Zeebrugge gewurgd» in Het Visserijblad van 14 maart nogal kwaaijk genomen. Sommigen durven zelfs voorop zetten, dat het verkieslijker is dat ik me terugtrek uit de werkgroep, die te Zeebrugge beter akomodatie bepleit, gezien bepaalde ambtenaars zich dermate gekwetst kunnen voelen, dat ze ons zouden tegenwerken, terwijl de minister van Openbare Werken moeilijk zijn ambtenaars zal desavoueren.

Onmiddellijk zijn er reders, die door dergelijke politieke chantage worden geïntimideerd en me veroordelen omdat ik te scherp ben geweest, hoewel ze voordien vroegen om mijn pen niet te sparen.

Nog één stap verder en, het zal zelfs mijn schuld zijn, wanneer de havensluis in de vissershaven er niet komt !

Het is natuurlijk belachelijk. Maar het is daarenboven bovenmatig triestig vast te stellen, hoe men een slavenmentaliteit tracht in leven te houden met walgelijke slogans : met siroop vang je beter vliegen dan met azijn — als een ambtenaar tegen je kar rijdt vlei hem dan maar scheld hem niet uit. Men zegt het je vlakaf in je gezicht, mij troostend dat ik een goeie pen heb, maar die verkeerd gebruik.

Als men er in gelukt in je eigen groep verschil van mening te doen ontstaan is de strijd gestreden. Weinig belang heeft het dan nog er op te wijzen dat de strijd wellicht reeds lang verloren is, gezien Openbare Werken een standpunt ingenomen heeft, die tegen onze bedoelingen ingaat.

EN DIT ALLES OM EEN HANDVOL YACHTEN ?

Want konkreet gaan alle bezwaren over een handvol yachten. Wordt er stout en boud beweerd dat de yachthaven een niet te betwisten economisch belang heeft, die niet zo maar mag weggecijferd worden.

Dermate wordt er geargumenteerd, ook al omdat men vreest dat de visserij misschien toch tot akties zou besluiten, dat men er in slaagt bepaalde reders te verzoenen met de idee van het naast elkaar bestaan van vissershaven en yachthaven.

Vliegen vangt men beter met siroop..... en wij zelf beginnen reeds te overwegen wat we voor die yachten zouden kunnen doen. Onze

ruggegraat wordt aldus gebroken, of minstens zal men de kustvisserij in een onmogelijke positie manoeuvreren.

Ik weet dat mijn ergernis de zaak niet vooruit helpt, maar ik weet ook dat het naast elkaar leggen van tegenstrijdige verklaringen de politiekers kan klem zetten !

Want voor wie wordt er een vissershaven gevraagd ? Voor de burgemeester van Brugge, voor de minister van Openbare Werken, voor een schepen of een ambtenaar of voor de vissers ?

Wie heeft er dan de pretentie te willen bepalen wat er voor die vissers goed en slecht is ? Van waar haalt iemand het democratisch recht ongemotiveerd te beslissen dat de Zeebrugse vissershaven mag uitsterven voor ongekende, want niet genoemde, vreemde belangen ?

Op een redersvergadering onlangs riep iemand dat we labbekakken zijn, dat de vissers in Frankrijk en Engeland kloten hebben maar dat wij, bij de gedachte reeds aan een blokkade van de haven, groen van schrik worden en duizend redenen zoeken om anderen te laten opdraaien maar zelf op de vlakte blijven. Talrijker worden ze die me nu reeds zeggen : 't is schoon Jef, te vechten, maar 't is een nutteloos gevecht. We zullen moeten leren leven met de gedachte dat we eerlang op Oostende zullen varen.....

Niemand wordt graag de waarheid in het gezicht geslingerd, nochtans, als we het niet afdieren als bedelaars bij een minister om wat steun te gaan smeken, als we niet volwassen worden om durvend onze eisen te verdedigen — om minstens te eisen, dat de bewindslieden klaar en duidelijk mededelen wat hun genomen opties inhouden — dan is er voor de visserij te Zeebrugge geen toekomst meer.

Het is een waangedachte dat men een minister of zijn ambtenaar moet vangen met siroop en dat we hen met azijn zullen afstoten. Een minister enz. moet niet gevangen worden maar ten dienste staan van de gemeenschap.

Siroop heeft niets te zien met onze noodzakelijke havensluis, tenzij die siroop moet gebruikt worden om ons zoet te houden, opdat onze klevrige mond zou dichtplakken.....

JEF DEROOSE

Visstand en Kustvisserij moeten worden beschermd

Momenteel zit er wat tong op onze kust, ongelukkiglijk niet voor lang. De kleine vissers, wier werktein en broodwinning de kust is, moeten echter met lede ogen aanzien hoe hun groter broers en vooral Nederlandse vaartuigen met om en rond de 1.000 PK zelfs binnen onze territoriale wateren al wat te vangen is, wegvegen.

Heel terecht wijzen de getroffen kustvissers op deze vorm van broodroof die hen wordt aangedaan door vaartuigen die andere mogelijkheden hebben dan hier binnen de territoriale wateren de reeds zo beperkte mogelijkheden van de kustvissers nog meer te beperken.

Verder wijzen ze op de zoveel besproken beperkende maatregelen, de zg. quoteringsstelsels. In het raam van deze aanbevelingen gedaan door de Noordoost Atlantische Visserijconventie is, zoals bekend, tevens een verbod uitgevaardigd om op de continentale kusten van de Noordzee binnen de 12 mijl te vissen met vaartuigen van meer dan 50 BT of 300 PK. Dit betekent dus dat een vaartuig van meer dan 50 BT met eender welk PK, niet binnen de 12 mijlen mag en dat vaartuigen van bv. 400 PK binnen de 12 mijlen niet mag, welke ook zijn BT weze.

Men verwondert er zich dan ook over dat na al de woorden die hierover de nek zijn gekraakt, nog steeds dergelijke vaartuigen zelfs tot binnen de 3 mijl komen.

Het antwoord hierop is vrij eenvoudig. Het is nl. zo dat wij hier voor aanbevelingen staan van de Noordoost Atlantische Visserijconventie die door nationale wetgevingen moeten worden bekrachtigd. Maar zelfs als deze worden bekrachtigd, speelt nog de manier waarop dit moet gebeuren, een rol. Immers, voert men deze aanbevelingen uit onder vorm van een Koninklijk Besluit, dan heeft men geen recht om vreemde vaartuigen ditzelfde K.B. te doen naleven.

De enige oplossing ligt dan ook in het verleggen van onze visserijzones op 12 mijl op grond van het Verdrag van Londen van 1964, zoals de meeste landen reeds hebben gedaan en ook de Nederlanders willen doen.

Wanneer men dan zover is, kan dan bepaald worden wat mag en wat niet mag binnen de 12 mijlen, zowel voor de eigen vissers als voor de vreemde. Het mag inderdaad niet zijn dat maatregelen die offers kosten voor onze reders teniet worden gedaan door vissers van andere nationaliteiten.

Wat tenslotte onze territoriale wateren betreft, dewelke nog steeds drie mijl zijn, dient de wet te worden toegepast en in uitvoering daarvan het K.B. van 14 december 1970, houdende maatregelen om de visstand en de schaal- en weekdierenstand in zee te beschermen, meer bepaald voor wat het gebruik van vistuig betreft.

Gezien het hier over de territoriale wateren gaat, heeft onze overheid controle op vreemde schepen. De vraag blijft echter, waar is deze controle, en hierover hebben wij het vorige maal reeds gehad.

Hopen wij dat de overheid voor één en ander voldoende begrip opbrengt.